

Arrest

nr. 63 919 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 april 2011 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 13 maart 2011 asiel aangevraagd.

Uit een vingerafdrukkenonderzoek van 25 maart 2011 is gebleken dat verzoekster eerder al asiel had aangevraagd in Hongarije en dit op 8 februari 2011. Verzoekster betwist deze onderzoeksresultaten.

Op 4 april 2011 hebben de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek gericht aan Hongarije.

Op 11 april 2011 heeft Hongarije ingestemd met het verzoek tot terugname.

Op 28 april 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A.S.(...)

geboren te Herat , op (in) 31.12.1979

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 15/03/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 13/03/2011 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Herat op 31/12/1979.

Uit het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van 25/03/2011 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Hongarije op 08/02/2011. Tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 25/03/2011 verklaart betrokkene echter dat ze er geen asiel vroeg, hoewel het resultaat van het onderzoek in de centrale databank Eurodac aantoonde dat er wel degelijk een asielaanvraag is geweest.

Betrokkene verklaart dat ze in 2000 uit Afghanistan is vertrokken en naar Iran is getrokken. Daar zou ze vier à vijf maanden geleden zijn vertrokken richting Turkije. In Turkije zou ze zijn herenigd met haar partner N.J. (OV 6782451) die reeds eerder in Hongarije en Griekenland was geweest. Betrokkene verklaart dat ze samen verder reisden per vrachtwagen en onderweg werden aangehouden op een voor haar onbekende plaats waar hun vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaart dat ze drie weken later naar België zijn vertrokken waar ze op 15/03/2011 een asielaanvraag indienden.

Gebaseerd op het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek en de verklaringen van betrokkene werd op 04/04/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11/04/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c. Ook voor haar partner is een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De asielaanvraag van betrokkene is nog in behandeling in Hongarije, gezien betrokkene in overeenstemming met art 16.1c van de Dublin II verordening werd teruggenomen. Derhalve slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op de vraag waarom zij haar asielaanvraag in België wou indienen, antwoordt betrokkene dat de reden is dat familie van haar ex-mannen in Duitsland woont. Aangezien deze beslissing de vaststelling van Hongarije als verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag van betrokkene als voorwerp heeft, en geenszins een terugkeer naar Duitsland inhoudt, doet het feit of er al dan niet familie van haar ex-mannen in Duitsland woont niet ter zake.

Verder verklaart betrokkene geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene vermeldt enkele gezondheidsproblemen zoals rugpijn, migraine en pijn in borst. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene. De Belgische autoriteiten hebben bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift geeft verzoekster een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij dreigt te ondergaan in geval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hiermee lijkt verzoekster aan te geven dat zij niet enkel de nietigverklaring vordert van de bestreden beslissing doch ook de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Het opschrift van het verzoekschrift luidt: *“Verzoekschrift in beroep”*. Bijgevolg wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. Het verzoek tot schorsing wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM. Tevens voert verzoekster aan dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De betwiste handeling wordt als volgt gemotiveerd:

Dat volgens de verklaringen van de verzoeker blijkt dat hij Europa is binnengekomen via Hongarije Grondslagen van de weigering van terugkeer naar Hongarije.

Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen (Hongarije in casu)

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343 2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart:

‘In afwijking van lid I kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich, In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.’

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens ‘Een staat verantwoordelijk voor een asielverzoek is (artikel 3.1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielverzoek een andere staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart:

'1. De lidstaat krachtens deze Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

A) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

B) het asielverzoek volledig te behandelen;

C) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel bepaalde voorwaarden terug te nemen

D) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

E) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

II. Indien de lidstaat de asielverzoek een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 vernoemde verplichtingen over op deze lidstaat

III. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

IV. De in lid 1, onder d) en e) genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij legaal mag binnenkomen.

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Hongarije is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielverzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.

Door zijn discretionaire macht te gebruiken, heeft de Belgische Staat duidelijk het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geschonden. Immers door deze verwijzing naar Hongarije, gaat de Belgische Staat over tot een indirecte repatriëring van verzoeker naar Afghanistan. Bovendien heeft zij concreet de situatie van de eiser niet geanalyseerd. Het principe van de indirecte sturing werd trouwens door liet UNHCR verklaard (*Submission of the UNHCR Application n° 43844/98 in the European Court of human Rights between T.I./United Kingdom, 4 februari 2000*);

'It follows from the above that direct removal of a refugee or an asylum-seeker to a country where he or she fears prosecution is not the only form of refoulement. States are responsible for the application of this principle so as to do everything in their power to avoid asylum-seekers being returned tot heir countries without an exhaustive examination of their claims. Indirect removal of a refugee from one country to a third country which subsequently will send the refugee onward to the place of feared persecution constitutes refoulement for which both countries bear joint responsibility'

4.1.9. Het principe van de indirecte stuiking werd trouwens door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bekrachtigd (*European Court of Human Rights, decision as to the admissibility of appliction n° 43844/98 by T.I. against the Unitedt kingdom*). Alsmede het Mijnheer Nuala mole heeft toegelicht (*Nuala Mole, Keynote presebtation, 2nd colloquy on the European Convention on Human Rights and the protection of refugees, asylum-seekers and displaced persons, Strasbourg, 2000, paginas 40-41*).

'In T.I. v. the United Kingdom, only a few weeks ago the Court considered a complaint that a terurn from the United Kingdom to Germany under the Dublin Convention would be in breach of Article 3. The applicant had previously been refused asylum in Germany and it was feared that Germany would send him straight back to Sri Lanka.

The Court established the important principle that the responsability of the first expelling state was engaged when it sent someone to another state wich would be the first link in a chain refoulement. This statement of principle was utmost importance and the Court's careful consideration of UNHCR's

submissions played an important role in reaching it. The cas was however declared inadmissible because of assurances given by the german government (which had been joined as a party) that their law and practice would enable those returned under the Dublin Convention to be protected.

They also submitted that, despite the divergence between their national case-law on article 3 and that of the EHCR, applicants would find protection under an ancillary provision of German law. They assured the Court that people returned under the Dublin Convention would not be automatically sent back to their country of origin without the opportunity to submit a further claim.'

Concrete elementen die wijzen dat Hongarije tot een terugsturing zal overgaan.

In tegenstelling tot de ondersteunen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker nooit asielaanvraag ingediend in Hongarije. Hierbij legt de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen enkel bewijs omtrent neer.

Bij het overmaken van verzoeker aan de Hongaarse autoriteiten, betekent dit met andere woorden dat de aanvrager naar Afghanistan door de Hongaarse overheid zal worden uitgewezen.

Als de regels vervat in de voornoemde overeenkomst zich universeel willen, houdt elke Staat een beoordelingsmarge in zijn analyse. Maar deze handelingsvrijheid is niet mogelijk tegen de overeenkomst. De eiser zou niet in Italië van de procedurele garanties genieten die door het Verdrag Van Genève worden vereist.

De eiser zou immers na een beknopte procedure teruggestuurd worden naar Rusland. Hetgeen een schending is van de artikel 3 van de EVRM is. Derhalve heeft de verwijzing van de aanvrager in Hongarije een indirecte verwijzing van de aanvrager naar Afghanistan toe te laten. Maar dergelijke geforceerde terugkeer is in strijd met het Verdrag van Genève.

De eiser bewijst dus concreet de risico's in geval van een terugkeer naar Italië. In tegenstelling tot dat wat de Belgische Staat ondersteunt, gaat het niet om formele veronderstellingen of veronderstellingen zonder grondslag.

Aldus door de strikte toepassing van artikel 3.1 en dus een indirecte uitwijzing schendt de Belgische Staat het Verdrag van Genève op 28 juli 1951 maar eveneens het artikel 3 van het EVRM. De aanvrager heeft dus een negatief procedureel antwoord van Roemenië te vrees. Deze vrees wordt gerechtvaardigd, gezien België zich bevoegd zou kunnen verklaren.

Het middel is derhalve gegrond."

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit) en naar artikel 16.1.c van de Verordening van de Raad 343/2003 van 18 februari 2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In wezen lijkt verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt verder zal worden onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Vooreerst stelt verzoekster dat er geen enkel bewijs voorligt dat zij asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Dit argument is niet ernstig. Niet alleen is er een stuk terug te vinden in het administratief dossier, met name de Hit Eurodac van 25 maart 2011 waaruit wel degelijk blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster overeenstemmen met de vingerafdrukken genomen in Hongarije op 8 februari 2011, maar tevens blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier, met name een schrijven van de Hongaarse autoriteiten dat zij bevestigen dat verzoekster reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije, met name op 7 februari 2011. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er geen bewijs voorligt. Evenmin kan verzoekster ernstig voorhouden dat zij nooit een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend.

Voorts wijst verzoekster op het feit dat wanneer een lidstaat is aangewezen als verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 3.1 van de Verordening 343/2003, hiervan steeds kan worden afgeweken. Zij verwijst hiervoor naar artikel 3.2 van de voormelde verordening.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, merkt de Raad op dat uit artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 blijkt dat een lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land *kan* behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht. Uit voormeld artikel kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat *"Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343."*

Verzoekster meent echter dat de Belgische asielinstanties door geen gebruik te maken van deze mogelijkheid artikel 3 van het EVRM schenden. Zo stelt zij dat door een verwijzing naar Hongarije, de Belgische staat overgaat tot een indirecte repatriëring naar Afghanistan en dit zonder dat haar concrete situatie werd onderzocht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft, zoals verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft, reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven

bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekster naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekster (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekster, moet verzoekster over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster geen correcte behandeling van haar asielaanvraag in Hongarije, Italië en Roemenië te verwachten.

Waar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een terugkeer naar Italië of Roemenië blijkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier noch uit de motivering van de bestreden beslissing dat er een mogelijkheid zou bestaan dat verzoekster zal worden doorgestuurd naar Italië of Roemenië. Noch Italië noch Roemenië hebben iets te maken met de voorliggende asielaanvraag. Deze landen zijn geen betrokken partij. Het is de Raad dan ook geheel niet duidelijk waarom verzoekster dit argument aanhaalt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde in België asiel te hebben aangevraagd omdat er familie van haar ex-mannen in Duitsland woont. Verzoekster heeft geen enkel voorbehoud geformuleerd ten aanzien van Hongarije. Met haar bloot betoog dat zij vreest geen correcte behandeling van haar asielaanvraag in Hongarije te krijgen laat verzoekster na *in concreto* aan te tonen dat de Hongaarse autoriteiten haar asielaanvraag niet correct zouden behandelen. Dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De asielaanvraag van betrokkene is nog in behandeling in Hongarije, gezien betrokkene in overeenstemming met art 16.1c van de Dublin II verordening werd teruggenomen. Derhalve slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”*. Bovendien staat Hongarije ook helemaal niet gekend als een land dat onzorgvuldig zou omspringen met de behandeling van asielaanvragen, of als land met grote opvangproblemen. Verzoekster maakt met haar bloot betoog niet aannemelijk dat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld noch dat er daadwerkelijk een gevaar voor refoulement bestaat. Dienaangaande dient er toch op gewezen te worden dat verzoekster reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije en dat er op geen enkel ogenblik sprake is geweest van een gevaar voor refoulement. Verzoeksters betoog is gebaseerd op gissingen en wordt geenszins ondersteund door de gegevens van het administratief dossier en bovendien is dit betoog ook weinig geloofwaardig gelet op het feit dat verzoekster er zelf voor gekozen heeft om asiel aan te vragen in Hongarije.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de motivering op dit punt kennelijk onredelijk is. Een vage gratuite bewering waarbij vooral verwezen wordt naar rechtspraak inzake refoulement, zonder deze te betrekken op de eigen situatie, toont geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 16, § 4 van de Dublin II-Verordening en betoogt dat de Belgische staat helemaal niet betwist dat zij reeds het voorwerp uitmaakt van een uitwijzing naar Hongarije wijst de Raad erop dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van dit artikel en haar betoog grondslag mist. Immers houdt deze bepaling in dat de verplichting die rust op de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag om de asielzoeker over te nemen, komt te vervallen wanneer deze na de intrekking of afwijzing van het asielverzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk heeft uitgevoerd om ervoor te zorgen dat de afgewezen asielzoeker zich begeeft naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij legaal mag verblijven. *In casu* blijkt niet dat de Hongaarse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster reeds behandeld hadden en de nodige maatregelen genomen en daadwerkelijk uitgevoerd hadden om ervoor te zorgen dat verzoekster terugkeerde naar haar land van herkomst of een ander land waar zij legaal mag verblijven.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU